

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17.09.1990, sp. zn. Ntd 177/90, ECLI:CZ:NS:1990:NTD.177.1990.1

Číslo: 13/1991

Právní věta: K posuzování totožnosti skutku v případě napadení poškozeného několika pachateli, kteří mu zasadili více bodných ran nožem, z nichž jen některé měly za následek smrt poškozeného.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 17.09.1990

Spisová značka: Ntd 177/90

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Totožnost skutku

Předpisy: 140/1961 Sb. § 219
§ 222 141/1961 Sb. § 220 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ČR rozhodl ve sporu o příslušnost mezi obvodním soudem pro Prahu 6 a městským soudem v Praze tak, že pro projednání a rozhodnutí věci je příslušný městský soud v Praze.

Z odůvodnění:

U obvodního soudu pro Prahu 6 podal prokurátor obžalobu na obviněného N. K. A. pro pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1 k § 222 odst. 1 tr. zák., na obviněného F. A. T. pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák. a na obviněného A. R. N. pro pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1 k § 222 odst. 1 tr. zák. Trestné činnosti se podle obžaloby měli obvinění dopustit tím, že fyzicky napadli etiopského státního příslušníka A. D. H. tak, že prvně jmenovaný obviněný jej měl celkem pětkrát bodnout kuchyňským nožem do hýždí a pravého stehna, obviněný F. A. T. měl jinému etiopskému státnímu příslušníkovi nožem způsobit povrchní řeznou ránu horní části hrudníku a řeznou ránu dolního rtu a poté měl poškozeného A. D. H. několikrát udeřit pěstí do obličeje, opakovaně jej kopat do břicha, hlavy, zad a srazit jej ze schodů a tím mu měl způsobit částečné odtržení sleziny od cévní stopky. Téhož poškozeného měl obviněný A. R. N. udeřit prázdnou láhví od vodky do pravého spánku a způsobit mu tím krevní výron v měkkých pokrývkách lebních a spánkovém svalu bez dalších následků.

Obvodní soud pro Prahu 6 usnesením podle § 188 odst. 1 písm. a) tr. ř. věc postoupil městskému soudu v Praze, jako soudu věcně příslušnému. Poukázal na to, že z výsledků přípravného řízení

vyplývá, že kromě uvedených zranění při útoku obviněných N. K. A. nebo A. R. N., byl poškozený bodnut do levé strany hrudníku a opakovaným povytažením a zaražením nože byl třikrát zasažen do srdce, dále do plic, bránice a dvakrát do jater a na následky těchto zranění zemřel. Dále poukázal na to, že v přípravném řízení bylo jednání obviněných kvalifikováno jako trestný čin vraždy podle § 219 tr. zák., a že usnesením vyšetřovatele bylo trestní stíhání ve věci trestného činu vraždy podle § 219 tr. zák. podle § 173 odst. 1 písm. e) tr. ř. přerušeno a věc byla vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí s odůvodněním, že zatím provedené důkazy s jistotou neprokazují, který z obou obviněných spáchal smrtící útok. Obvodní soud má však za to, že provedené důkazy jednoznačně odůvodňují právní kvalifikaci skutku jako trestného činu vraždy podle § 219 tr. zák. a že spolehlivý závěr o tom, zda pachatelství některého z obviněných k tomuto trestnému činu lze prokázat či nikoli, lze učinit až po provedení všech dostupných důkazů v hlavním líčení a po jejich všestranném zhodnocení.

Městský soud v Praze usnesením odmítl svoji příslušnost. Svůj závěr, že není soudem věcně příslušným k projednání a rozhodnutí věci odůvodnil tím, že skutky uvedené v obžalobě nejsou totožné se skutkem zakládajícím kvalifikaci podle § 219 tr. zák., neboť jde o jiná jednání, s jiným způsobem provedení a s jinou příčinou souvislostí. Protože městský soud může rozhodnout jen o těchto skutečích, v obžalobě kvalifikovaných nanejvýš jako trestný čin podle § 222 odst. 1 tr. zák., není vzhledem k trestní sazbě tohoto trestného činu jeho příslušnost podle § 17 odst. 1 tr. ř. dána.

Nejvyšší soud České republiky věc ve sporu o příslušnost přezkoumal a dospěl k závěru, že příslušným je městský soud v Praze. S názorem městského soudu, že skutky tak, jak jsou popsány v obžalobě, neumožňují posouzení jednání obviněných jako trestného činu podle § 219 tr. zák., nelze souhlasit. Totožnost skutku je zachována tehdy, je-li shodné (totožné) buď jednání, nebo je shodný (totožný) následek, přičemž postačí také alespoň částečná shoda některého z nich. Podle popisu následků jednání obviněných v obžalobě, v němž není způsobený smrtelný následek obsažen, nelze na totožnost skutku jednoznačně usuzovat. Je zde však částečná shoda jednání, a to jednání obviněného N. K. A., které spočívalo v opakovaných zraňujících útocích nožem, tedy ve stejném mechanismu násilí, jímž byl proveden smrtící útok, přičemž právě tento obviněný je podle výsledků dokazování jedním z obou možných pachatelů usmrcení poškozeného. Tato částečná shoda jednání nevylučuje, aby podle výsledků dokazování provedeného v hlavním líčení bylo, při zachování totožnosti skutku uvedeného v obžalobě, jednání obviněného posouzeno jako trestný čin vraždy podle § 219 tr. zák., o jehož spáchání svědčí důkazy shromážděné v přípravném řízení. Z těchto hledisek pak lze přisvědčit argumentům obvodního soudu, že možnost identifikace pachatele usmrcení poškozeného je závislá teprve na provedení všech dostupných důkazů v hlavním líčení a na jejich zhodnocení způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 tr. ř. Je ovšem třeba dodat, že z obsahu spisu vyplývá, že obvinění se předem dohodli na napadení poškozeného, příp. i jeho společníků a v podstatě i na způsobu provedení útoku, když se všichni když se všichni ozbrojili noži. Dále je patrné i to, že v průběhu napadení každý z nich vedle dalších způsobů násilného jednání proti poškozeným nože použil a že zásahem nože byl poškozený A. D. H. také usmrcen. Tyto skutečnosti sice samy o sobě neprokazují úmysl obviněných společným jednáním poškozeného usmrtit, nicméně jej ani nevylučují. Proto bude třeba v hlavním líčení zaměřit dokazování na objasnění subjektivního vztahu obviněných ke způsobnému následku. Bylo-li by prokázáno, že spolupachatelství obviněných bylo vedeno úmyslem poškozeného usmrtit, nebylo by posouzení jednání obviněných jako trestného činu podle § 219 tr. zák. v rozporu s ustanovením § 220 odst. 1 tr. ř., neboť v takovém případě by částečně totožné jednání zachovalo totožnost skutku uvedeného v žalobním návrhu.

Protože důkazy shromážděné a provedené v přípravném řízení poskytují dostatečný podklad pro možnost posouzení skutku uvedeného v obžalobě jako trestného činu, o němž podle § 17 odst. 1 tr. ř. přísluší konat řízení v prvním stupni krajskému soudu (městskému soudu v Praze), Nejvyšší soud České republiky rozhodl, jak shora ve výroku uvedeno.